

ĐỜI BỔNG DƯNG VUI ...

Em đâu biết đời bổng vui rất lạ
Giữa hồn ta rừng núi bổng sang xuân
Con chim xanh trốn tuyết đã về gần
Chao cánh mỏng chào mùa xuân bắt chợt
Tia nắng cũ cũng gieo mầm hạnh phúc
Sợi cỏ non cắn ngọt đến mềm môi
Tiếng trẻ thơ rộn rã dưới chân đồi
Ta bỗng thấy đời vui, ờ, cũng lạ

Em đâu biết đường ta đi sỏi đá
Nợ áo cơm gánh nặng mỗi mòn vai
Chuyện nước non thác thỏm đêm từng ngày
Đã cuốn hút nhận chìm ta, biển khổ
Em có thấy từng mặt người phẫn nộ
Rửa nguyên ta bằng lệ đắng cường toan
Khoét não cân đực rỗng vạt tim mòn
Ta u ẩn như tên hề lỡ vận
Em thấy đó đời chơi bài biển lận
Lọc lừa ta gạt mắt hết niềm tin
Ta non tay thua sạch cả miếu đình
Đời khánh kiệt đến niềm vui cũng mọn
Ta lê lét như ngựa què mắt trốn

Em bỗng tới, đóa từ bi nở muện
Giữa hồn ta lau lách thiệt gian truân
Em xa xôi mà hạnh phúc lại gần
Ta bỗng thấy đời vui, ờ, rất thực
Em ở đó, bên kia bờ đại vực
Ta bên này, cách biệt một trăm luân
Ta vẫn yêu như một thuở yêu trăng
Như đã lỡ yêu ngay niềm tuyệt vọng
Như đã thất sợt tơ tình thiệt mỏng
Thả lênh đênh trên mái tóc em buồn
Ta một mình quanh quẩn bến tình suông
Tim thất lạc như tim người đuổi bóng
Cám ơn em đã yêu ta vô vọng
Đã cho ta mắt lệ buổi xa người
Đã cho ta nỗi khổ lẫn niềm vui
Và nỗi nhớ hoang mang ngoài bãi đợi
Ta vẫn biết những sợt tình sương khói
Sẽ vạt vờ lẫn lút tới im hơi
Tiếng ái ân chưa nói đã ngậm ngùi
Câu ước nguyện chẳng hẹn thề đã lỗi !

Ta cứ tưởng bóng tình nhân đứng đợi
Không, em ơi, chỉ là bóng thời gian
Tiếc chi em, có tiếc cũng bẽ bàng

Ta cứ thấy đời vui ... ừ ... dấu muện !

CAO VỊ KHANH